

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 04, 2015

Nummer 4, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:139](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:123](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:129](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:118](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:138](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:128](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:122](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:120](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:131](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:133](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:127](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:132](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:134](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:130](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:135](#) 27-01-2015

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 wat betreft de voorbedachte raad onvoldoende met redenen is omkleed.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Tegen de achtergrond van het voorafgaande heeft het hof zijn oordeel dat de voorbedachte raad kan worden bewezenverklaard niet toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed vanaf het moment waarop de verdachte het slachtoffer tevergeefs om geld heeft gevraagd, waarbij het hof omtrent de duur van dit tijdsbestek niets anders heeft vastgesteld dan dat de verdachte in dat tijdsbestek naar de wc, de keuken en de berging is gegaan en in de berging een snoer heeft afgeknipt. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is voorts niet begrijpelijk 's hofs kennelijke oordeel dat de door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte gedurende dit – kennelijk beperkte – tijdsbestek een 'veelheid van handelingen' moest verrichten en een 'veelheid van beslissingen' moest nemen, aannemelijk maakt dat de verdachte in dit tijdsbestek daadwerkelijk voornoemde gelegenheid had om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 tenlastegelegde feit en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor

het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:122

Zaaknummer: 13/06365

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid verdachte bij gebrek aan ingediende schriftuur houdende middelen van cassatie.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:123

Zaaknummer: 14/00138

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft verzuimd te beslissen op verweer dat redelijke termijn is overschreden.

Het middel bevat de klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een namens de verdachte gevoerd verweer.

Aldus is een verweer gevoerd waaromtrent het hof op straffe van nietigheid uitdrukkelijk een met redenen omklede beslissing had moeten geven. Aangezien een zodanige beslissing in de bestreden uitspraak niet voorkomt, is het middel gegrond. Het verweer heeft, gelet op de zeer korte duur van de behandeling van de zaak in eerste aanleg, klaarblijkelijk betrekking op de overschrijding van de redelijke termijn in de appèlfase.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat de redelijke termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM bij de behandeling van de zaak in hoger beroep is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes weken en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:138

Zaaknummer: 14/00163

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het niet nader gemotiveerde oordeel van het hof dat artikel 51 Sv is nageleefd is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel keert zich tegen het oordeel van het hof dat de raadvrouw van de verdachte behoorlijk is opgeroepen voor de terechtzitting in hoger beroep en klaagt dat het hof de behandeling van de zaak niet buiten tegenwoordigheid van de raadvrouw bij verstek had mogen behandelen en afdoen.

De stukken van het geding, waaronder de onder 2.2 sub (ii) genoemde kennisgeving van de advocaat-generaal bij het hof aan mr. A.A. Holleeder omtrent het tijdstip van de terechtzitting, wekken niet het vermoeden dat wat betreft de appèldagvaarding niet is voldaan aan (de strekking van) het voorschrift van artikel 51 Sv. Het hof had daarom ook zonder nader te hebben onderzocht of daadwerkelijk een afschrift van de appèldagvaarding aan de raadvrouw was verzonden, mogen aannemen dat artikel 51 Sv was nageleefd. Het hof heeft echter de griffier doen informeren naar de reden van de afwezigheid van de raadvrouw. Daartoe is zijdens de raadvrouw als reden opgegeven dat zij de meergenoemde kennisgeving niet had ontvangen. Bij die stand van zaken is het niet nader gemotiveerde oordeel van het hof dat artikel 51 Sv is nageleefd niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:118

Zaaknummer: 14/00040

Wetsartikelen: 51 Sv

RECHTSPRAAK

Rechtsmacht op het Nederlands deel van het Continentaal Plat.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat artikel 2 Wet installaties Noordzee niet afdoet aan het oordeel dat een door een vreemd schip begane overtreding op het Nederlands deel van het Continentaal Plat niet strafbaar is.

In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan. De verdachte heeft met zijn onder Duitse vlag varende en zeevarende vissersschip '[A]' een bijna-aanvaring gehad met een Nederlands boorplatform dat zich buiten de Nederlandse territoriale wateren bevond op het Nederlands deel van het Continentaal Plat.

De tenlastelegging is toegesneden op de overtreding van artikel 20 en 31 lid 7 Scheepvaartverkeerswet in verbinding met artikel 1 en 5 Besluit toepassingverklaring Internationale Bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee (hierna: Besluit) en de voorschriften 2, 5, 6, 7 en/of 8 van het Verdrag inzake de Internationale Bepalingen ter voorkoming van aanvaringen op zee, 1972 (*Trb.* 1974, 51).

Het middel berust op de opvatting dat, nu het feit zich heeft voorgedaan op het Nederlands deel van het Continentaal Plat op grond van artikel 1 lid 2 Besluit toepassing kan worden gegeven aan de Wet installaties Noordzee, ingevolge welke wet rechtsmacht bestaat voor strafbare feiten gepleegd op het Nederlands deel van het Continentaal Plat. Die opvatting is onjuist. De bepaling van rechtsmacht strekt zich slechts uit tot de overtreding van voorschriften die strafbaar zijn en naar uit het voorgaande volgt is daarvan voor een vreemd schip op dat deel van de volle zee geen sprake.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:135

Zaaknummer: 14/00161

Wetsartikelen: 2 Wet installaties Noordzee

RECHTSPRAAK

Ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding of dreiging daarvan.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat ‘verdachte en [betrokkene 2] onverwacht [werden] geconfronteerd met [medeverdachte] die een getrokken vuurwapen in zijn hand had en op hen kwam aflopen’ en dat de verdachte en [betrokkene 2] ‘als reactie hierop (...) meteen [zijn] weggerend, waarbij/waarvoor verdachte in de richting van [medeverdachte] heeft geschoten’. Mede gelet op deze vaststellingen is niet zonder meer begrijpelijk ‘s hofs oordeel dat ‘niet aannemelijk [is] geworden dat er op enig moment (voor de flat en tijdens het wegrennen) voor verdachte sprake was van een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding of dreiging daarvan, zodat niet aan de aan een noodweersituatie te stellen eisen is voldaan’.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:120

Zaaknummer: 14/00153

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verbetert hof wat betreft het verbinden van de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag.

Het middel komt op tegen de door het hof bij bijzondere voorwaarde gestelde termijn van drie maanden na 25 juli 2013 waarbinnen het bedrag van € 500 in het Schadefonds Openlijk Geweld dient te worden gestort. Daartoe wordt aangevoerd dat in verband met het door de verdachte ingestelde beroep in cassatie deze termijn inmiddels is verstreken.

Kennelijk bij vergissing heeft het hof verzuimd aan de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag de voorwaarde te verbinden dat dit geschiedt 'binnen drie maanden nadat de uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging'. De Hoge Raad zal de bijzondere voorwaarde in die zin verbeteren. Het middel kan niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verstaat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde in die zin dat deze luidt dat de veroordeelde binnen drie maanden nadat de bestreden uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging een bedrag van € 500 zal storten in het Schadefonds Openlijk Geweld, op het rekeningnummer 56.99.89.124, ten name van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, onder vermelding van 'Haren' en het parketnummer 21-001047-13 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:128

Zaaknummer: 13/06351

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Voldoende verband rechtstreekse schade als bedoeld in artikel 51f Sv en artikel 361 lid 2 Sv.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het oordeel van het hof dat de schade aan de fiets waarvan de benadeelde partij [betrokkene] vergoeding heeft gevorderd, als gevolg van het ten laste van de verdachte onder 1 bewezenverklaarde feit is geleden, blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd.

In aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat '[betrokkene] de fiets heeft laten vallen als gevolg van het feit dat verdachte op haar afkwam om haar te lijf te gaan', geeft het oordeel van het hof dat de door [betrokkene] geleden schade aan haar fiets in zodanig nauw verband staat met de bewezenverklaarde mishandeling van haar door de verdachte, dat die schade redelijkerwijs moet worden aangemerkt als rechtstreeks aan [betrokkene] toegebracht door het bewezenverklaarde feit als bedoeld in artikel 51f Sv en artikel 361 lid 2 onder b Sv niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:134

Zaaknummer: 14/00062

Wetsartikelen: 51f Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank had niet vooruit mogen lopen op een eventueel later op te leggen ontnemingsmaatregel.

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager [klager 1] een verplichting tot betaling van € 1.600.000 ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Met toepassing van de juiste maatstaf bij de beoordeling van een op de voet van artikel 94a Sv gelegd beslag, heeft de rechtbank beoordeeld of zich hier het geval voordoet dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager [klager 1] een verplichting tot betaling van een geldbedrag van € 1.600.000 ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. De rechtbank heeft dat hoogst onwaarschijnlijk geacht. Aan dit oordeel heeft de rechtbank in het bijzonder ten grondslag gelegd dat de klager voornoemd in de tegen hem gerichte strafzaak bij (niet onherroepelijk) vonnis van de Rechtbank Haarlem van 27 januari 2012 (ECLI:NL:RBHAA:2012:BW5210) is vrijgesproken van het gedeelte van de tenlastelegging dat ziet op de criminele organisatie [A], waarbinnen de facturen van [klaagster 2] de grondslag vormen voor het in de ontnemingszaak gevorderde bedrag van € 1.600.000. De rechtbank had bij haar oordeel evenwel niet mogen vooruitlopen op de mogelijke uitkomst van de strafzaak.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland, locatie Haarlem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:139

Zaaknummer: 14/01765

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Onterechte klacht ten aanzien van de motivering van de bewezenverklaring.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

Het middel klaagt terecht dat de zinsneden:

- ‘meermalen tegen het hoofd geschopt’;
- ‘En als je dat niet doet dan krijg je nog meer knallen van ons’ en ‘Hoe meer je schreeuwt hoe meer klappen je krijgt’ en ‘Je moet je bek houden en luisteren naar wat wij zeggen’

niet worden geschraagd door de, in 2.3 weergegeven, inhoud van de op de zogenoemde Promis-wijze samengevatte bewijsmiddelen.

Dit gebrek in de motivering van de bewezenverklaring behoeft evenwel bij gebrek aan belang niet tot cassatie te leiden. Ook indien deze zinsneden uit de bewezenverklaring worden geschrapt, kan niet worden gezegd dat daarmee aan de aard en ernst van het bewezenverklaarde wezenlijk afbreuk wordt gedaan, terwijl niet is aangevoerd dat en waarom de verdachte bij de omstandigheid dat deze zinsneden in de door het hof in de voetnoten 13 en 14 vermelde proces-verbaal van aangifte, inhoudende de door de aangeefster [betrokkene 1] afgelegde verklaring, (vrijwel) letterlijk voorkomen, niettemin een rechtens te respecteren belang heeft bij vernietiging van het arrest en een nieuwe behandeling.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over het andere voorgestelde middel. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 10 februari 2015 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:133

Zaaknummer: 13/02326

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de bewijsvoering kan het in de bewezenverklaring omschreven opzet van verdachte niet zonder meer worden afgeleid.

Het middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring onder 2 wat betreft het (voorwaardelijk) opzet op de dood van de verbalisanten niet naar behoren is gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering kan het in de bewezenverklaring omschreven opzet van de verdachte niet zonder meer worden afgeleid, mede in aanmerking genomen dat het hof niets heeft vastgesteld waaruit kan volgen dat en in welke mate een ongeval met dodelijk afloop waarschijnlijk was. De bewezenverklaring is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad oordeelt geen grond aanwezig waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd.

Indien de bestreden uitspraak door de Hoge Raad wat betreft de strafoplegging wordt vernietigd, zijn in die vernietiging in beginsel en tenzij in het arrest anders is vermeld, begrepen alle in de bestreden uitspraak genomen beslissingen als bedoeld in artikel 351 Sv omtrent de oplegging van een straf en/of maatregel (vgl. HR 26 november 2013, ECLI:NL:HR:2013:1430, NJ 2014/42). In het onderhavige geval ziet de Hoge Raad aanleiding met het oog op de belangen van de benadeelde partijen een uitzondering te maken voor de met betrekking tot feit 1 en feit 4 opgelegde schadevergoedingsmaatregelen.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 primair tenlastegelegde feit en de strafoplegging, in welke vernietiging niet is begrepen de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregelen ten behoeve van [betrokkene 1] (feit 1) respectievelijk [A] BV (feit 4), wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:132

Zaaknummer: 13/04420

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft aan de benadeelde partij ter vergoeding van de schade een hoger bedrag toegewezen dan zij heeft gevorderd. Daarnaast heeft het hof ten onrechte voor dat bedrag aan verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd.

Het middel komt met motiveringsklachten op tegen de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene] tot het bedrag van € 810 aan geleden materiële schade als gevolg van het ten laste van de verdachte onder 2 bewezenverklarde feit.

In aanmerking genomen dat de verdachte door het hof is vrijgesproken van het hem onder 1 tenlastegelegde feit, moet het gezien de inhoud van het voegingsformulier ervoor gehouden worden dat het hof de vordering van de benadeelde partij heeft toegewezen voor zover deze betrekking heeft op de schadeposten 'telefoonkosten' en 'bellen naar diverse personen'. Het middel klaagt terecht dat het hof aan de benadeelde partij ter vergoeding van de schade die zij heeft geleden als gevolg van het onder 2 bewezenverklarde feit, een hoger bedrag heeft toegewezen dan de benadeelde partij ter zake van die schade heeft gevorderd. Het hof heeft eveneens ten onrechte aan de verdachte voor dat bedrag een schadevergoedingsmaatregel opgelegd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering van de benadeelde partij [betrokkene] en de ten behoeve van haar aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:131

Zaaknummer: 14/00022

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Geen onzekerheid dat een door verdachte bepaaldelijk gemachtigde advocaat de bijzondere schriftelijke volmacht heeft verleend.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het ingestelde hoger beroep, althans zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd, op de grond dat de verdachte niet binnen veertien dagen na het gewezen vonnis hoger beroep heeft ingesteld. Daartoe wordt aangevoerd dat een schriftelijke volmacht als bedoeld in artikel 450 Sv 'reeds op 5 februari 2013, derhalve op de veertiende dag nadat het vonnis was gewezen', ter griffie van de rechtbank is binnengekomen.

Op 5 februari 2013 – de laatste dag van de appèltermijn – is de in 2.3 onder (iii) bedoelde volmacht bij (fax)brief van die datum bij de griffie ingekomen. Niet in geschil is dat de in de brief opgenomen schriftelijke volmacht inhoudt: de verklaring van de advocaat mr. Maat dat zij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep (artikel 450 lid 1 sub a Sv), de verklaring van de advocaat dat de verdachte instemt met het door de medewerker ter griffie aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep (artikel 450 lid 3 Sv) en het adres dat door de verdachte is opgegeven voor toezending van het afschrift van de appèldagvaarding (artikel 450 lid 3 Sv).

De medewerker van de griffie heeft zich kennelijk op het standpunt gesteld dat door ondertekening van deze brief 'p/o C. Maat' met een onleesbare handtekening niet de vereiste zekerheid bestaat dat de bijzondere schriftelijke volmacht afkomstig is van de advocaat mr. C. Maat, en heeft aan de advocaat de gelegenheid gegeven aan die onzekerheid een eind te maken, hetgeen bij de in 2.3 onder (iv) bedoelde (fax)brief is gebeurd. De medewerker van de griffie heeft de brief van 5 februari 2013 terecht bij de stukken van het geding gevoegd die hij aan het hof heeft doen toekomen, nu het niet de medewerker van de griffie maar de rechter is die beslist of het rechtsmiddel tijdig en op de juiste wijze is ingesteld (vgl. HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, r.o. 3.8).

Het hof heeft bij zijn oordeel dat namens de verdachte te laat hoger beroep is ingesteld niet kenbaar aandacht besteed aan de op 5 februari 2013 bij de griffie ingekomen bijzondere schriftelijke volmacht, de ondertekening van die brief en de samenhang met de door mr. Maat

zelf ondertekende brief van 6 februari 2013. De omstandigheid dat de medewerker van de griffie niet op 5 februari 2013 een akte instellen hoger beroep heeft opgemaakt, maar eerst op 7 februari 2013, met aanhechten van de faxbrieven van 5 en van 6 februari 2013, kan de verdachte niet worden tegengeworpen.

Uit de bij de schriftuur overgelegde verklaringen, aan de juistheid en betrouwbaarheid waarvan niet getwijfeld behoeft te worden, is het de kantoorgenoot van mr. Maat, mr. M.R.P. Hoppenbrouwers, geweest die bij wege van confraternele hulp de brief van 5 februari 2013 'p/o mr. C. Maat' heeft ondertekend. Daaruit volgt dat geen onzekerheid bestaat dat een door de verdachte bepaaldelijk gemachtigde advocaat de bijzondere schriftelijke volmacht heeft verleend.

In die omstandigheden is het oordeel van het hof dat tegen het vonnis van de politierechter namens de verdachte 'eerst op 7 februari 2013 hoger beroep is ingesteld' niet begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:130

Zaaknummer: 14/00016

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verbetert hof wat betreft het verbinden van de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag.

Het middel komt op tegen de door het hof bij bijzondere voorwaarde gestelde termijn van drie maanden na 25 juli 2013 waarbinnen het bedrag van € 500 in het Schadefonds Openlijk Geweld dient te worden gestort. Daartoe wordt aangevoerd dat in verband met het door de verdachte ingestelde beroep in cassatie deze termijn inmiddels is verstreken.

Kennelijk bij vergissing heeft het hof verzuimd aan de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag de voorwaarde te verbinden dat dit geschiedt 'binnen drie maanden nadat de uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging'. De Hoge Raad zal de bijzondere voorwaarde in die zin verbeteren. Het middel kan niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verstaat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde in die zin dat deze luidt dat de veroordeelde binnen drie maanden nadat de bestreden uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging een bedrag van € 500 zal storten in het Schadefonds Openlijk Geweld, op het rekeningnummer 56.99.89.124, ten name van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, onder vermelding van 'Haren' en het parketnummer 21-001047-13 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:127

Zaaknummer: 13/06369

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Schuld en causaliteit in de zin van artikel 6 WVW en een verkeerde toepassing van artikel 27 Sr.

Het middel richt zich tegen de bewezenverklaring, in het bijzonder tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van artikel 6 WVW 1994, en het oordeel dat het ongeval, ten gevolge waarvan [betrokkene 1] is overleden, mede aan de verdachte is toe te rekenen.

Het hof heeft voor zijn oordeel dat de verdachte het onder 1 bewezenverklaarde feit heeft begaan, mede in aanmerking genomen dat:

(i) de verdachte en [betrokkene 1] hebben deelgenomen aan een snelheidswedstrijd waarbij de snelheden opliepen tot 100 km/u, terwijl ter plaatse een maximumsnelheid van 60 km/u was toegestaan en terwijl het nagenoeg donker was en straatverlichting ontbrak;

(ii) een snelheidswedstrijd een onderlinge dynamiek met zich meebrengt waarbij, gegeven het competitieve element van die wedstrijd, de ene gevaarlijke verkeersgedraging onlosmakelijk wordt gevolgd door de andere gevaarlijke verkeersgedraging;

(iii) de verdachte, nadat hij was ingehaald door [betrokkene 1], voorbij het volgens de verdediging afgesproken eindpunt van de wedstrijd gas bij heeft gegeven, zodat vaststaat dat de verdachte en [betrokkene 1] ook nadat punt met hoge snelheid achter elkaar hebben doorgereden;

(iv) de verdachte kort voor het ongeval afstand heeft genomen van [betrokkene 1] en dit geen uitvloeisel kan zijn van een afspraak tussen de verdachte en [betrokkene 1];

(v) de verdachte tot zeer kort voor het ongeval aan de snelheidswedstrijd heeft deelgenomen en er niet op mocht rekenen dat [betrokkene 1], zo hij het afstand nemen van de verdachte al heeft kunnen waarnemen, zijn gevaarlijk verkeersgedrag onmiddellijk zou staken.

Het hof heeft op basis van onder meer deze vaststellingen geoordeeld dat ook de verdachte zich zeer onvoorzichtig heeft gedragen, dat de verdachte schuld heeft aan het ongeval alsmede aan het overlijden van [betrokkene 1] ten gevolge daarvan en dat het ongeval en het (latere)

overlijden van [betrokkene 1] ook aan de verdachte is toe te rekenen.

Een en ander geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel faalt.

Het middel bevat de klacht dat het hof heeft verzuimd overeenkomstig artikel 27 Sr de tijd die de verdachte voor de tenuitvoerlegging van de uitspraak in verzekering en in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht, in mindering te brengen bij de uitvoering van de opgelegde taakstraf.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld tot een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van vier maanden en tot een taakstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis. Het hof heeft daarbij in strijd met doel en strekking van artikel 27 lid 1 Sr beslist dat de door de verdachte voor de tenuitvoerlegging van de uitspraak in verzekering en voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd 'bij de [eventuele] uitvoering van de opgelegde gevangenisstraf in mindering zal worden gebracht, voor zover die tijd niet reeds op een andere straf in mindering is gebracht' (vgl. HR 28 januari 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo625, *NJ* 1997/408). De Hoge Raad zal doen wat het hof had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de bepaling van de aftrek van de in verzekering en voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd, beveelt dat de tijd welke de verdachte vóór de tenuitvoerlegging van de bestreden uitspraak in verzekering en voorlopige hechtenis heeft doorgebracht op de taakstraf in mindering zal worden gebracht, in dier voege dat voor iedere dag twee uren zullen worden afgetrokken van het totaal aantal uren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:129

Zaaknummer: 14/00081

Wetsartikelen: 6 WvW en 27 Sr